

[Jørgen Gram.]

siger dette. Det staar ikke særlig godt til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Tale og lige saa lidt til den højtærede Statsministers. Den højtærede Statsminister udtalte — det staar i Folketingstidender Sp. 156 —:

„at hver Gang man udnytter disse Eksportmuligheder til den yderste Grænse, stilles der et Modkrav fra den Side, med hvilken man handler, et Modkrav om Indførsel af færdige Varer og dermed Forøgelse af Arbejdsløsheden herhjemme.“

Men ikke engang en Femtedel af Merindførselen, som vi altsaa har købt som Kompensation for Eksportvarer, hører efter Udenrigsministerens Dokumentation til de mere forarbejdede Varer. Resten er Raastoffer og mindre forarbejdede Varer, som altsaa kommer den danske Industri til gode. Og fra Tyskland, hvorfra vor Indførsel jo har været saa haardt angrebet, er af vor Merindførsel mindst 60 pCt. rene Raastoffer.

Vi ser her af selve Udenrigsministerens Dokumentation, at vore Udførselsbetingelser er meget gunstigere, end selve Hr. Hauch gav det Udseende af, naar han — vel nok i Bestræbelserne for at være fuldt loyal over for Modparten — hævdede, at Betingelsen for at sælge vore Varer er, at vi køber andre Færdigvarer. Vi maa haabe, at Udenrigsministerens Synspunkt med Hensyn til Afsætningsens Betydning for det danske Samfund maa blive det raadende; der bliver jo i den allernærmeste Fremtid Lejlighed til at konstatere dette under Forhandlingerne mod Syd.

Ikke eet af de Krav, der er nævnt i Aarhus, betyder, hvis det opfyldes, en Fortrinsstilling for det danske Landbrug, men kun Ligeret, og som Følge deraf vil disse Krav blive stillet, indtil de er opfyldt, hvad enten det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch saa piber eller synger, for at blive i et for nærværende brugt Udtryk. Men opfyldes Kravene, vil det vise sig, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Konstatering af, at det nu engang er Landbruget, der er Patient, er saa afgjort ved Siden af. Kravenes Opfyldelse og kun dette er Medicinen for de indre Sygdomme, der i Øjeblikket monne være andetsteds i det danske Samfund.

Administrationens uhyrlige Indflydelse paa Valutalovens Virkninger har tit nok været omtalt og kritiseret fra vor Side. At den medfører Tilstande, som ikke var forudset, da Loven blev vedtaget, og gør bestaaende Loye illusoriske, f. Eks. Toldloven, er en Kendsgerning. Jeg vil gerne

herfra sige et Par Ord om, hvordan der ogsaa for en anden Lovs Vedkommende gennem Embedsmændene øves en for Lovens Virkninger forringende Indflydelse og en Indflydelse, som er ulovmedholdelig. Jeg tænker her paa Gældssaneringsloven.

Jeg ankede i sidste Samling over, at Administrationen skar ned paa visse Kreditors fuldstændig legitime Krav, uden at det var nødvendigt, eller ligefrem nægtede Laan uden at have mindste Grund til det efter Loven; det var stik imod de stedlige Udvalgs Stilling og gik ud over Forældres, Søskenes og andre Familienmedlemmers Smaatilgodehavender, som disse havde haardt Brug for. Af den højtærede Landbrugsministers Svar fik jeg det Indtryk, at Ministeren i Grunden ikke var aktiv ved denne Mistydning af Loven, og da Ministeren var gjort opmærksom paa Forholdet, haabede jeg paa en Ændring i Administrationen. En saadan er ikke sket, man fortsætter tværtimod kynisk med at afslaa fuldt berettigede Laaneandragender, selv om de har enstemmig Anbefaling hjemmefra og ligger helt inden for Lovens Rammer. Hvor er dette muligt! Er Rigsdagen, naar den har vedtaget en Lov, sat ud af Spillet? Staar Administrationen som et Overhus, der kan lave om paa Loven efter Forgodtbeftindende?

Det gælder ikke Sønderjylland alene, man hører Klager rundt omkring fra, og Beviser skal jeg stille til Raadighed omgaaende. Men i Sønderjylland føles det saa haardt og uretfærdigt, og det betyder saa uendelig meget, om de Klatskillinger, der er tilbage af gammel Formue, eller som er nyopsparede, kan blive frigjort og gaa ind i Erhvervsvirksomhed, saaledes som det var Lovens Mening, enten som Grundlag for Nyetablering eller til Opførelse af nye Bygninger, der ofte er haardt tiltrængt, o. lign.

Jeg kan, som sagt, ikke finde nogen som helst gyldig Grund til denne Hindring af Lovens Udnyttelse. De 110 pCt.s Gæld af Panteværdien, der i Almindelighed ligger adskilligt under Handelsværdien, er i Loven fastsat som en — skal vi sige — berettiget Gæld. Kreditorerne har Ret efter deres Rang, og Debitorerne ønsker i Almindelighed ikke at stryge Gælden af sig; ingen selv nok saa indflydelsesrig Personlighed inden for Administrationen har da Ret til at gaa imod Loven.

At det maa være galt, turde med tilstrækkelig Tydelighed fremgaa af, at f. Eks. i Sønderjylland samtlige Udvalg i Amterne har været samlet for at drøfte Misæren og søge at faa den afhjulpet. Dette er endda sket paa Foranledning af et æret Medlem